

ארבעה חיילי צה"ל בואר-שבע יצאו

היאחזות בדיסקוטקה

הווי - אורי וידידה מנהלים שיחה ב' עמידה. למעלה: חיילת חנינית שותה לרווייה ליד הדלפק, בחברת ירדים.

אויבו העיקרי של כל חייל צה"ל, לפחות במחציתה הדרומית של ישראל, אינם המצרים — אלא השיעמום. נגד השיעמום במעוזים אין הרבה מה לעשות, והמעט שניתן לעשותו — נעשה על-ידי צה"ל. חמור יותר הוא דווקא השיעמום מחוץ למעוזים — בחופשה. אין כמעט חייל בדרום הארץ או בסיני, שאינו עולה בחופשתו לבאר-שבע: חלקם מבלים שם ערב, או לילה, אחרים — את כל חופשתם. וכולם למדו לדעת: חופשה בבאר-שבע היא אסון. כי בבירת-הנגב אין מה לעשות. עיר זו, המשמשת צומת-עצבים להמוני חיילים — אין לה מה להציע להיילים. להצלת המצב נחלצו ארבעה חיילים, לפי מיטב המסורת של צה"ל: כאשר ראו שאין אף גורם אחר הדואג להם, גילו יוזמה מ' שלהם. פארטיזאנית — אך יעילה.

„חנטאריש“

לא עיר

אפשרויות הביולוי בבאר-שבע הן דלות עד להחריד: מספר בתי-קולנוע, זיסקורי טק או שניים, כמה בתי-קפה — בלי תובי' ניה כמובן. לצעירים מקומיים — אורחים וחיללים כאחד — פשוט אין מה לעשות בערב. „זוהי עיר זאת?“ קונן סמל-שריין נמוך-קומה ובלונדיני באונוני כתב העולם הזה: „חנטאריש. אפילו בעקרון אפשר לע' שות יותר חיים.“

ללוחמים העולים לבאר-שבע מהדרום, „מחוקל-ארץ“, האכזבה קשה פי כמה. ל'

בישיבה בדיסקוטקה הארבעה אין כיסאות מרופדים. הכל נועד לישיבה — גס המיטות. החיילים ובנות זוגם נהנים מחופש, מרגישים „כמו בבית“ מיד עם היכנסם לדיסקוטקה. האווירה הטובה מדביקה את הכל ומצביה-הרוח סורה שם תמיד.

אחר שאתה אוכל ונושם את המידבר ב' משך שבועות רצופים, אתה נכסף מבחינה פסיכולוגית לקצת חיים. משום כך, תמוהה

בעמידה כשאין מקום לשבת — עומדים. לעיתים מבלים החברה את רוב הערב על רגליהם, בגלל הצפיפות, מבלי שהדבר יפגע בהנאתם. בתמונה למע' לה: המבקרים מרגישים עצמם כמו בבית, יכולים להרשות לעצמם אף לקרוא עיתון.